

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/245/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612210506
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Urban
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5612210506.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Urbana a sudcov JUDr. Amálie Paulerovej a JUDr. Erika Vargu v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSŤ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, proti odporcovi Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 10C/195/2012-53 zo dňa 12. novembra 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Nariaďuje opravu dátumu vydania rozsudku okresného súdu.

odôvodnenie:

Okresný súd napadnutým rozsudkom v celom rozsahu zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal uloženia povinnosti odporcovi zaplatiť mu škodu a nemajetkovú ujmu spôsobenú tvrdeným nesprávnym úradným postupom exekučného súdu - Okresného súdu Liptovský Mikuláš. Nesprávnosť postupu mala spočívať v okolnosti, že exekučný súd nerozhodol v zákonnej lehote o žiadosti na vydanie poverenia pre súdneho exekútora. Okresný súd vymedzil viacero (samostatných) dôvodov vedúcich k zamietnutiu uplatneného nároku; predovšetkým zdôraznil neunesenie dôkazného bremena navrhovateľom, a to tak celkovo, ako aj vo vzťahu k jednotlivým súčasťam uplatňovaného nároku. Primárne sa venoval podmienke predbežného prerokovania nároku podľa zákona č. 514/2003 Z.z. a konštatoval, že táto nebola splnená, lebo navrhovateľ nepreukázal podanie dotknutej žiadosti orgánu určenému označeným právnym predpisom.

Následne okresný súd posudzoval jednotlivé atribúty predmetného zodpovednostného vzťahu a dospel k záveru o nepreukázaní danosti žiadnej zo zákonných (kumulatívnych) podmienok. V otázke tvrdeného nesprávneho úradného postupu v podobe prietahov v konaní vymedzil nevyhnutný (procesný) postup exekučného súdu v konkrétnej exekučnej veci (sp. zn. Okresného súdu Liptovský Mikuláš 8Er/1072/2009) a konštatoval, že v danej spojitosti nedošlo k bezdôvodnej nečinnosti (exekučného) súdu. Zdôraznil nevyhnutnosť jeho eurokomfortného postupu, ako aj skutočnosť podania navrhovateľom (v pozícii oprávneného) - fakticky jednorazovo - niekoľkotisícového množstva žiadostí o vydanie poverenia. Dodal, že navrhovateľ nepreukázal a ani netvrdil, že by príslušný orgán (vnútroštátny alebo medzinárodný) konštatoval v predmetnej exekučnej veci existenciu zbytočných prietahov.

Nad (nevyhnutný) rámec prvostupňový súd vyslovil, že navrhovateľ tiež nepreukázal ďalšie zákonné podmienky zodpovednosti štátu; jeho tvrdenia o výške škody a nemajetkovej ujmy sú/boli len v

rovine všeobecnej, bez preukázania jediným dôkazom. Tento záver podporil konkrétnym zadefinovaním čiastkových otázok, vo vzťahu ku ktorým navrhovateľ neunesol (ani len) bremeno tvrdenia.

O trovách konania okresný súd rozhodol s poukazom na § 142 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že odporcovi právo na ich náhradu nepriznal s poukazom na to, že síce podal návrh na prisúdenie náhrady trov, v zákonnej lehote si ich však nevyčísľil.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci na nové prejednanie. Namietal, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Za takejto situácie došlo, podľa odvolateľa, k degradácii zásady kontradiktórnosti konania. Uviedol, že okresný súd ignoroval jeho návrh na zrušenie pojednávania. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že navrhovateľ trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní. Správne mal okresný súd vec predložiť na rozhodnutie o pridelení inému súdu; bez vydania akéhokoľvek rozhodnutia v otázke zaujatosti sudcov však bola možnosť obrany navrhovateľa pred zákonným sudcom celkom zmarená.

Odvolateľ poukázal na svoje vyjadrenie (obsiahnuté v návrhu), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného.

Súdu prvého stupňa navrhovateľ vytýkal (i) viacero omylov, z ktorých napríklad uviedol konštatovanie súdu, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, hoci v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Nesprávny úradný postup exekučného súdu podľa odvolateľa spočíva hneď v niekoľkých skutočnostiach, nielen v jednej z nich. Konajúci súd sa musí preto vysporiadať so všetkými vytýkanými zložkami nesprávneho úradného postupu; v napadnutom rozhodnutí tomu tak nie je, čo robí rozhodnutie nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov.

Odporca sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu vymedzenom ustanovením § 212 ods. 1, 2 písm. b/ O.s.p. a bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 za súčasnej aplikácie § 156 ods. 3 O.s.p.) napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

Len vo všeobecnosti je akceptovateľná úvaha odvolateľa, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásada kontradiktórnosti totiž predovšetkým pojmovo predvída procesnú aktivitu účastníkov konania. Ťažiskom realizácie procesných práv účastníkov je práve pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný. Svojim postupom - bezdôvodnou neúčastou - sa však o ich bezprostredné naplnenie sám obral. V prípade účasti na pojednávaní by sa navrhovateľ zúčastnil vykonávania dokazovania, mohol by navrhovať jeho doplnenie, resp. sa k vykonanému dokazovaniu vyjadriť. V tejto súvislosti sú potom ďalšie námietky navrhovateľa o odňatí práva konať pred súdom a porušení zásady kontradiktórnosti bezpredmetné.

Predvolanie na termín pojednávania (dňa 12.11.2013) bolo právnomu zástupcovi navrhovateľa doručené 22.10.2013. Elektronickým podaním (bez zaručeného elektronického podpisu) dňa 11.11.2013 o 16.31 hod. (t.j. po úradných hodinách okresného súdu) navrhovateľ požiadal o zrušenie pojednávania z dôvodu „objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu“. Okresný súd správne vyhodnotil uplatnený dôvod odročenia ako nie dôležitý, čo zodpovedá nižšie rozoberaným záverom o neopodstatnenosti tvrdení navrhovateľa o konaní vylúčeného sudcu.

Ustanovenie § 101 ods. 2 v spojení s § 119 O.s.p. umožňuje súdu zvážiť dôvodnosť návrhu na odročenie pojednávania a konať i v neprítomnosti účastníkov. Odlišné chápanie predmetného ustanovenia by viedlo k jeho obsolentnosti a zároveň k nežiaducim prietahom v konaní. Inými slovami, v prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom nemôže dôjsť k odňatiu práva konať pred súdom (bližšie napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 116/1993) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania.

Novelizované ustanovenie § 119 ods. 2 písm. c/ O.s.p. predvída riešenie opísanej procesnej situácie (nesúhlas súdu s uplatneným dôvodom požadovaného odročenia) oznámením účastníkovi (na jeho elektronickú adresu), ako súd posúdil návrh na odročenie pojednávania. Navrhovateľ svojim vlastným postupom, ktorý (minimálne) vykazuje znaky účelovosti - žiadosť o odročenie pojednávania podal

doslova pár minút pred nariadeným termínom pojednávania, hoci tvrdený dôvod mu bol známy bezprostredne po doručení predvolania - však sám zmaril efektívne využitie označeného zákonného ustanovenia.

Písomné vyjadrenie odporcu vo veci samej bolo okresnému súdu doručené 4.11.2013. Nemožno preto za porušenie požiadavky bezodkladnosti doručenia vyjadrenia (§ 114 ods. 2 veta posledná O.s.p.) považovať taký postup súdu, ktorý vzhľadom na pomerne krátky časový interval a otáznosť faktického doručenia dotknutého vyjadrenia navrhovateľovi, ponechal oboznámenie navrhovateľa s vyjadrením odporcu na samotné súdne pojednávanie. Navyše, ide o vyjadrenie, ktoré je totožné v stovkách obdobných vecí/konaní vedených medzi navrhovateľom a odporcom; a teda navrhovateľovi „chronicky známe“.

Zodpovedá doterajšiemu priebehu konania a stavu veci, že zákonná sudkyňa (správne) postupovala v intenciách záväzného rozhodnutia nadriadeného súdu o jej nevyhlásení. Odvolateľ v návrhu na odročenie pojednávania ani v posudzovanom odvolaní neuviedol žiadne iné/ďalšie okolnosti, ktoré by mali zakladať jej vylúčenie, než tie, ktoré už boli predmetom posúdenia nadriadeného súdu. Zároveň dotknutý záver o nevyhlásení rešpektuje rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (napr. uznesenia sp. zn. 3 Nc14/2010 z 31.5.2010; 6 Cdo 201/2013 z 19.6.2013, či 4 Cdo 228/2013 z 28.4.2014) v otázkach posudzovania inštitútu sudcovskej nestrannosti.

Neopodstatneným je tvrdenie odvolateľa, že mu nebolo doručené (resp. vôbec vydané) rozhodnutie o vylúčení, resp. nevyhlásení sudcov. Z obsahu spisu nesporne vyplýva, že dňa 22.10.2013 (spoločne s predvolaním na pojednávanie) bolo navrhovateľovi doručené uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6NcC/418/2013 z 30.4.2013 o nevyhlásení zákonnej sudkyne JUDr. Haluškovej z pojednávania a rozhodnutia súdnej veci.

V rámci meritórneho posúdenia veci krajský súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie odvolania a na viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). Z tohto aspektu je zjavné, že navrhovateľ (nepochybne z dôvodu predkladania enormného množstva typových podaní) v odvolaní rezignoval na akúkoľvek konkrétnu úvahu vo vzťahu k vecným dôvodom, ktoré okresný súd viedli k zamietnutiu návrhu. Nadväzne je úplne nenáležitým tvrdenie o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia pre nedostatok dôvodov. Naopak, odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu - ako celok - spĺňa všetky parametre zákonného odôvodnenia.

K žiadnemu zo zásadných záverov okresného súdu (t.j. konkretizácia neunesenia bremena tvrdenia a dôkazného bremena, chronológia a zmysel úkonov v danej exekučnej veci atď.), na ktorých založil svoje meritórne zamietajúce rozhodnutie, odvolateľ nepredložil relevantnú, resp. vôbec žiadnu protiargumentáciu. Fakticky sa obmedzil na všeobecné konštatovania („nesprávny postup spočíva v niekoľkých skutočnostiach“, „konajúci súd sa musí vysporiadať s všetkými vytykanými zložkami nesprávneho úradného postupu“), ktoré sú len opakovaním návrhu bez reakcie na konkrétne dôvody napadnutého rozhodnutia. Zároveň platí, že nie je prípustné konfrontovať prvostupňový súd so závermi, ktoré v konaní nevyhlásil (napr. že „namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané“).

Nakoľko odvolacie dôvody navrhovateľa boli neopodstatnené a neboli zistené ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 212 ods. 3 O.s.p.), potvrdil v meritórnej časti napadnutý rozsudok ako vecne správny.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý, výrok o trovách prvostupňového konania. Okresný súd náležite aplikoval zásadu úspechu v spore i návrhový charakter rozhodovania o náhrade trov.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Odvolateľ - navrhovateľ nebol v tomto štádiu konania úspešný, a preto podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Naproti tomu odporca si náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods.1 O.s.p.).

Okresný súd v písomnom vyhotovení napadnutého rozsudku uviedol nepresne dátum jeho vydania/ vyhlásenia. Z nariadenia termínu pojednávania, zo súvisiacich procesných podaní účastníkov, ako i z rozhodnutia súdu bezprostredne na pojednávaní je zrejmé, že preskúmaný rozsudok okresného súdu bol vydaný - verejne vyhlásený dňa 12. novembra 2013; a nie ako je uvedené v písomnom vyhotovení

dňa 11.11.2013. Ide teda len o chybu v písaní, ktorej opravu (postupom podľa § 164 O.s.p.) nariadil odvolací súd v zmysle 222 ods. 3 O.s.p.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** je prípustné.